

Arrest

nr. 54 138 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, van de beslissing tot van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van *“de mondelinge weigering tot herziening van de regularisatieaanvraag na (het) schrijven van de raadsman van verzoekster dd. 6.10.2010.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 25 september 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 16 oktober 2009 werd verzoekster aangetroffen op het Belgische grondgebied. Aangezien zij niet in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Bij brief gedateerd op 11 december 2010 maakte verzoekster een aantal aanvullende overtuigingsstukken over met betrekking tot haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd, die verzoekster op 6 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2009 werd ingediend door:

(E. A., J.)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt, én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen en het volgen van Nederlandse lessen), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt enkel een attest van werkbereid van de VDAB toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Verder haalt betrokkene ook aan dat zij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen doch zij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat zij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat zij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 6 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten.(art. 7, al 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. Via een op 6 oktober 2010 gedateerd schrijven verzocht de raadsman van verzoekster de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard te herzien.

1.6. Verzoekster houdt voor dat verweerder telefonisch meedeelde niet te willen ingaan op de vraag tot herziening.

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient ambtshalve op te merken dat, aangezien er in casu geen recht op herziening bestaat, het loutere feit dat een bestuur weigert in te gaan op het verzoek om een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard te herzien geen aanvechtbare rechtshandeling is (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 56 - 57). Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de derde bestreden beslissing.

2.2. Voorts moet benadrukt worden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster op 16 oktober 2009 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet en toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is bijgevolg ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van, de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“(…) Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.0.1993; R.v.St., nr. 77502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden.

Immers dient de beslissing geschraagd door feitelijke gronden, dewelke dan ook nog correct dienen te zijn.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster voor 18.03.2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om zich in regel te stellen met haar verblijf. Zij zou aldus niet voldoen aan één van de cumulatieve voorwaarden die werden weerhouden in punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, dewelke de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in al zijn discretionaire bevoegdheid alsnog gaat toepassen.

Verzoekster wenst op te merken dat zij zich op maandag 25.09.2006 heeft aangeboden met haar toenmalige aanstaande echtgenoot aan het loket van het district Merksem ten einde een huwelijksaangifte te doen. Voor de goede orde wordt dit stuk in de bijlage gevoegd bij onderhavig verzoekschrift. Verzoekster heeft dit overtuigingsstuk eveneens gevoegd bij haar verzoekschrift tot regularisatie van haar verblijf hetgeen bij monde van haar advocaat werd opgestuurd op 25.09.2009, dit mag ondermeer blijken uit de aangehechte inventaris.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat deze aangifte van haar huwelijk een meer dan geloofwaardige poging betreft om zich in regel te stellen met haar verblijf. Dat de relatie naderhand is afgesprongen en dat het huwelijk niet werd voltrokken doet niet ter zake. Verzoekster en de heer (V. G.) (van Belgische nationaliteit) stonden op het punt om te huwen. Dit huwelijk zou tot gevolg hebben gehad dat verzoekster legaal verblijf zou hebben bekomen. De huwelijksaangifte is bijgevolg een geloofwaardige poging zoals geponeerd in punt 2.8A dewelke in casu voor de vooropgestelde datum van 18.03.2008 werd ondernomen.

Door deze geloofwaardige poging niet in aanmerking te nemen wordt niet alleen de motiveringsplicht die op de overheid rust geschonden, maar tevens de zorgvuldigheidsplicht.(...)”

3.1.2. Verweerder antwoordt dat uit geen enkel stuk uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat verzoekster een geloofwaardige poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren en werpt op dat een huwelijk er in de eerste plaats op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te bewerkstelligen en niet om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Hij stelt dat verzoeksters kritiek en argumentatie dan ook manifest onjuist is.

3.1.3.1. De Raad merkt op verzoekster terecht stelt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat de door verzoekster aangebrachte elementen geen reden vormen om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen. Tevens wordt aangegeven op basis van welke redenering verweerder tot zijn besluit is gekomen. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster te kennen geeft dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging

tot verblijf.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk verwezen naar punt 2.8A van deze richtlijn waarin de situatie voorzien wordt van een vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen.

Verzoekster betoogt dat zij vijf jaar ononderbroken in het Rijk verbleef en dat zij zich op 25 september 2006, samen met een Belgische man, bij de administratieve diensten te Merksem heeft aangemeld om een huwelijksaangifte te doen. Zij geeft te kennen van oordeel te zijn dat verweerder haar poging om een huwelijksaangifte te doen ten onrechte niet beschouwd heeft als een geloofwaardige poging om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak. Daar een huwelijk er niet op gericht is om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen, maar het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap tot doel heeft, is het evenwel niet kennelijk onredelijk om een poging om een huwelijksaangifte te doen niet te beschouwen als een geloofwaardige poging om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak. De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.3.3. Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd door haar poging om een huwelijksaangifte te doen niet in aanmerking te nemen als een geloofwaardige poging om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen.

Verzoekster lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat verweerder de plicht heeft om de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekster wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur zou geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster aan dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Zij verstrekt volgende toelichting.

“(…) De bestreden beslissing dateert van 30.08.2010 en werd aan verzoekster betekend op 6.10.2010.

De beslissing vermeld(t) dat verzoekster in aanmerking zou kunnen komen voor 2.8B van de vernietigde instructies van 19.072009.

Verzoekster heeft op 10.09.2010 een arbeidsovereenkomst bekomen, maar wegens een ongelukkige fout van de werkgever werd het niet correct ingevuld. Hierdoor is kostbare tijd verloren gegaan ten einde een correct ingevuld contract te bekomen.

De raadsman van verzoekster heeft deze situatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd middels zijn schrijven van 6.10.2010. In een telefonisch onderhoud met de DVZ weigerde deze in te gaan op de vraag tot herziening. Deze mondelinge weigering, zijnde de facto een tweede beslissing van de DVZ, tart elke redelijkheid. Immers verzoekster toont wel degelijk aan werkbereid te zijn en legt een arbeidsovereenkomst voor. (...)"

3.2.2. Verweerder repliceert dat het bestaan en de inhoud van de mondelinge weigering waarnaar verzoekster verwijst niet bewezen zijn. Hij stelt verder dat een arbeidscontract van 10 september 2010 of 4 oktober 2010 hoe dan ook niet dienstig kon aangewend worden aangezien de regularisatiemogelijkheid gebonden is aan strenge tijdsvoorwaarden.

3.2.3. De Raad benadrukt dat het gegeven dat verweerder geen rekening hield met een overtuigingsstuk dat nog diende te worden opgesteld op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam niet kan leiden tot de vaststelling dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. Verweerder kon bij het nemen van de eerste bestreden beslissing immers slechts rekening houden met de bewijsstukken die werden overgemaakt en op basis van deze stukken een standpunt innemen.

In zoverre verzoekster verder stelt dat de mondelinge weigering van verweerder om de eerste bestreden beslissing te herzien het redelijkheidsbeginsel schendt kan het volstaan te herhalen dat de mondelinge weigering om deze beslissing te herzien – los van de vraag of er effectief een mondelinge weigering was – geen aanvechtbare rechtshandeling is, nu er in casu geen recht op herziening bestaat, en dat het aanvoeren van middelen tegen niet-aanvechtbare beslissingen niet dienstig is.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK